

Uddannelse har stor betydning for børns og unges udvikling og evne til at skabe sig et godt og selvstændigt liv. Derfor må vi sikre, at alle uanset starten i livet får en uddannelse. Der synes jeg, det gælder om at sætte ind over en bred front med bedre uddannelser, flere krav til forældrene, mere lektiehjælp og lignende initiativer, som kan hjælpe børn og unge godt på vej.

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Ministeren taler om uddannelse som middel til at bryde negativ social arv. Jeg har lyst til lige at citere Rådet for Socialt Udsattes årsrapport, side 4: »Der er ingen tvivl om, at nedskæringer på kontanthjælpsområdet – hvilke hensigter der end kan ligge i at benytte dette redskab i beskæftigelsespolitikken – har ganske betydelige bivirkninger i form af forøgelse af udstødelsen i forhold til de mest udsatte grupper.«

Tror ministeren selv, at uddannelse virkelig kan modarbejde den udstødelse af de mest udsatte grupper, som Rådet for Socialt Udsatte her peger på? Og kunne ministeren måske definere, hvordan det kan løse problemet?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Ja, det mener jeg virkelig. Jeg tror, at uddannelse er et meget vigtigt redskab, hvad angår at sætte ind mod negativ social arv. Og det er derfor, regeringen har taget en lang række initiativer – først og fremmest med læreplaner i daginstitutionerne – for at få sikret, at vi får hjulpet børnene med de kompetencer, de har behov for videre, med krav om sprogstimulering, med skrappe krav til indsatsen i folkeskolen og med test, så vi sikrer, at børnene får lært det, de får brug for senere, og med gode muligheder for at få en uddannelse.

Jeg tror, det er afgørende, at vi netop sætter ind på det område for at give alle børn og unge en chance for at få en god tilværelse og for at komme ud på arbejdsmarkedet. Så mit helt klare svar til fru Pernille Vigsø Bagge er: Ja, uddannelse er et godt indsatsområde.

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Jeg vil ikke benægte, at uddannelse er et godt indsatsområde, men når ministeren nævner skrappe krav i folkeskolen, så er det jo allerede også fra regeringens side gjort klart, at bekæmpelsen af negativ social arv skal sætte ind lang tid før folkeskolen.

Hvordan kan fokus på uddannelse og på folkeskolen løse misbrugsproblemer, psykisk syg-

dom og det, at man som barn af en kontanthjælpsmodtager, som måske har disse problemer, ikke har økonomi til at komme ud og få sociale og kulturelle oplevelser med andre?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Uddannelsesområdet er selvfølgelig ét indsatsområde, og det, der ligger før folkeskolen, nemlig læreplaner i daginstitutioner og sprogstimulering af de tosprogede osv., som jeg synes er meget vigtig, er også et indsatsområde. Men det er klart, at det ikke kan stå alene. Det handler jo om at sætte fokus på de sociale problemer, man i øvrigt slås med.

Derfor har regeringen netop gjort en indsats og er blevet enige med en række af Folketingets partier om, at vi f.eks. nu har behandlingsgaranti for stofmisbrugere og for alkoholmisbrugere, vi har lavet psykiatrihandlingsplan, vi har afsat penge til skæve huse for at finde en ny boligform til hjemløse. Der er jo en lang række forskellige områder, hvor vi har sat ind lige præcis vedrørende de sociale problemer, som de forskellige grupper slås med. Så om noget har den her regering taget fat på de problemer og sat ind særlig for at bryde den negative sociale arv.

Kl. 16.20

Formanden:

Der er nu indtegnet to medspørgere, hr. Per Clausen og hr. Villy Søvndal.

Per Clausen (EL):

Jeg må indrømme, at jeg ikke helt forstod socialministerens første svar, for det, jeg mener socialministeren sagde, og det kan simpelt hen ikke passe, var, at det værste, man kunne gøre mod børn af kontanthjælpsmodtagere, var at give deres forældre en kontanthjælp, så de havde mulighed for at leve et nogenlunde almindeligt liv, det vil sige at sørge for, at børnene fik tøj og sko og mulighed for at gå til børnefødselsdage og i biografen på nogenlunde samme måde som almindelige børn af andre forældre.

Det kan jeg simpelt hen ikke begribe. Jeg kender godt mantraet, at det skal kunne betale sig at arbejde, men socialministeren må i modsætning til statsministeren formodes at vide, at der er mennesker på kontanthjælp, som ikke bare kan gå ud og tage et arbejde.

Derfor vil jeg gerne spørge socialministeren, om socialministeren virkelig mener, at det værste, man kan gøre mod disse børn, er at sikre, at deres forældre har nogle penge at leve for.